

PSALMUS AESTHETICUS

Gyömbérillatú szél borzolja a madarak fészket
Ez az a sugallat
mely a Skorpió Béta-csillagát is Arcod felé fordítja
hogy tükréből lesse el egyetlen törvényed
Ez az a pillanat
amikor a kőzetek magukba roskadnak
s szikrázni kezdenek lábnyomod tüztől
Egy frissen nyíló papucsvirág azért eseng
hogy lábbelid lehessen
Lám a balga kis virágok tán még nálunk is együgyűbbek
Madárfütyty szabdálja a levegőt
s magasan az ébredő nap fölött
aranymálinkó repdes
Leggyengébb teremtményeid hordozzák
szépséged gyémántterhét
Üvegfüvő szellő Gyümölcskalapáló zápor
Mily láthatatlanok teremtő eszközeid
Egy óriás elefánt talán egy mammutisten
féltékenyen lesi kezéd munkáját
De egyiptomi sötétség ereszkedik alá
hogyan zavartalanul csirázhassanak elvetett magvaidd
Micsoda heves légáramlatok fűrésztlik a hegyeket
a völgyek teknőjében
Hatalmas ezüst kopoltyúk tátognak a duzzadó világba
Ha most előkapnád villámszigonyod
az volna ám a nagy halászat
De utolérhetetlen sugarak szöknek át a fellegeken
hogyan elvigyék üzeneted az aláhanyatló tájaknak
hol legkedvesebb fiaid fenik sarlójuk acélját
s isznak a patakok pizstrángkergető vizéből
Igy épülnek föl legátlátszóbb gondolataid
bennünk és a kristályokban
hogyan majd a végső átalakulás meztelen pillanatában
áthasítson rajtunk kegyelmed pallosa
Addig hallgatunk és van aki énekel
Gémeik fürdenek a lebukó nap tüzes tavában
csőrüket magasra tartják
nyurga nyakukról arany zápor zuhog
Ki penget itt ezüst citerát a halhatatlanság előcsarnokában
Ha valaki szól, hát lépjen elő és mondja Amen

Tűz Tamás